

17.76x27.18	31	40	עמוד	המקומון פתח-תקוה	27/06/2012	32643921-0
ילד הנה ציפור הצג - 26190						

הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, היושב בלב שכונת התקווה, מעלה בימים אלה את ההצגה "ילד הנה ציפור" • שמעון חאבא, תלמיד שנה ג' המגלם את הדמות הראשית, סוגר מעגל עם זכרונות ילדותו ונזכר במשפחתו, שהייתה ממייסדות השכונה

הצד היפה של שכונת התקווה

הורית בת 16 שמתגוררת במעון עם התינוק שלה. דוד מדבר איתה ואחר כך היא הופכת להיות החברה שלו, ובנוסף הוא מכיר מהגר שחור, אפריקאי, שגם גר במעון, ופה זו כבר יידידות שהופכת לברית דמים.

"המהגר למעשה מלמד את דוד כל מה שצריך, עוקב אחר תהליך התבגרותו; הוא מלמד אותו על אהבה, פוליטיקה... נרקמת שם יידידות אמת."

איך זה משפיע שהאיש שכתב את ההצגה והיא מבוססת על חייו נמצא מעבר לכתף שלך?

"דניאל לנזיני היה בא לדבר איתי, הוא וחגית היו מסבירים לי מה לעשות, ותמיד הרגשתי שיש לי אחריות כבדה על הכתפיים, שאני צריך להעביר את הסיפור דרכי. כשאני עושה סצנות ואני רואה אותו מחייך, זה עושה לי משהו אחר לגמרי. כשהם צופים בי, אני מרגיש שאני ממש רוצה לספק את הסחורה ולעבוד על הניואנסים. "זה לא כמו לעשות מחזה של חנוך לוין או צ'כוב, שאני לא רואה את מי שכתב את זה. דווקא בגלל שפה זה מחזה מקורי, שזו פעם ראשונה שהוא עולה על במה, ובכלל נורא חשוב להם שזה ייצא בדיקו כמו שהם רואים את זה, אז זה עושה לי יותר אדרנלין. בכלל, מדובר במחזה מדהים."

"הסטודיו של יורם" היה מאחורי כל הזמן

החיבור של חאבא לשכונת התקווה, שבה הוא נולד ושם הוא לומד, הוא עמוק מאוד. סבו, רבי שמעון מלחי, נבחר על ידי שלטונות המנדט הבריטי לשמש כמוכתר של שכונת התקווה בשנות ה-40'

ליאור נוביק

צילום: רדי רובינשטיין

ח ייו של שחקן בישראל אינם קלים. זהו מסע שאתה אולי יודע איך הוא מתחיל, אבל לעולם לא ממש תדע איך הוא יסתיים.

לרבים מהשחקנים בארץ, המסע מתחיל בסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, משם יצאו כמה מהשמות הגדולים ביותר בעולם הבמה הישראלי. אל המסע הזה יצא גם שמעון חאבא, 25, יליד שכונת התקווה, שמכבב בימים אלה בהצגה "ילד הנה ציפור" שעלתה בשבוע שעבר בסטודיו של יורם לוינשטיין בלב התקווה. בהצגה מגלם חאבא, תלמיד שנה ג' בסטודיו, את דמותו של דוד, נער יהודי מרוקאי, שמהגר עם משפחתו לצרפת ונתקל שם בשנאת זרים ובקשיי הסתגלות.

את ההצגה ביימה חגית רכבי ניקולבסקי, וכתב אותה דניאל לנזיני, שהיא מבוססת על סיפור חייו. שניהם יחד עבדו לקראת הפתיחה צמוד מאוד עם חאבא, בכדי לחדד את המסר החשוב שהיא מעבירה.

"ההצגה היא דרמה משפחתית, מוזיקלית, שמתרחשת בשנת '64 בפריז", מספר חאבא, "היא מסופרת מנקודת מבטו של דוד, התפקיד הראשי אותו אני מגלם. דוד הוא נער יהודי, שמהגר ממרוקו לצרפת עם אמו, אחיו ואחותו. אנחנו מגיעים למעון מהגרים, שם אני רואה המון זונות וצבעוניות ומגלה עולם חדש; עולם שבו יורד גשם בחודש יולי, עולם שזר לי."

"דוד, הדמות שלי, מכירה שם את האהבה הראשונה שלה, אם חד-

8.65x27.19	32	עמוד 40	המקור מן פתח- תקוה	27/06/2012	32643932-2
ילד הנה ציפור הצג - 26190					

של המאה שעברה, וגם נבחר על ידי תושבי השכונה לייצג אותם במועצת העיר.

ברחוב חנוך, שם ממוקם התיאטרון של יורם לוינשטיין, קיים עד היום בית הכנסת "אור המזרח" שקרוי על שם סבו וסבתו, כך שהעובדה שהוא חזר לשכונה ומשחק שם, היא מעין סגירת מעגל מבחינתו.

"אני גדלתי בשכונת התקווה, גדלתי ביד אליהו, כמה רחובות ליד, וכל הילדות שלי הייתה בתקווה. סבא שלי היה מייסד השכונה, ומצד אבי יש לנו באסטות בשכונה, שאני מבקר בהן כמעט כל יום. "יש בשכונת התקווה הרבה צבעוניות, ויש פה אנשים מקסימים. אני שומע הרבה אנשים שאומרים שהם מפחדים לבוא לשכונה, בגלל כל מה שמדברים עליו בחדשות – אבל זה לא נכון, כי היא באמת שכונה מקבלת ומחבקת. כשאני מגיע לשכונה אני מרגיש באמת בבית. גם אם אני אעבור למרכז תל אביב, זה משהו שלא ייעלם ממני".

איך היה לגדול באזור הזה?

"השכונה עבורי היא יותר מבית. היא השורשים שלי. אני זוכר, כשהייתי קטן, בערך בן 12, הייתי הולך עם סבי ז"ל, סלמן חאבא, לשוק, יחד עם אבא וכל המשפחה.

"הייתי פשוט מתמקם בבאסטה, ילד בן 12, ומוכר עגבניות ומלפפונים. זה היה משעשע. הייתה לבאסטיונרים קריאה מיוחדת שהייתי מנסה לחקות, אבל אף פעם לא ממש הצלחתי.

"מה שמצחיק הוא שהסטודיו היה ממש מאחורי כל הזמן הזה, ולמעשה הבאסטה הזו, שצמודה למבנה בית הספר, שייכת למשפחה עד היום... אז כשיש לי שיעור תנועה אני מסתכל דרך החלון, רואה אותה ומתרגש בכל פעם מחדש".

"נתתי את כל כולי ועברתי את האודישן"

מלבד ההצגות הנפלאות שהם מעלים עבור תושבי תל אביב, שמעון חאבא ושאר שחקני התיאטרון משתתפים בתכנית התיאטרון הקהילתי של יורם לוינשטיין.

מדובר בפרויקט יוצא דופן, במסגרתו מביימים תלמידי הסטודיו לא פחות מ-16 קבוצות של תיאטרון קהילתי בשכונה, החל מילדים ונוער בסיכון ועד קבוצת קשישים, כבדי ראייה וכדומה.

דוגמה נוספת לחשיבות שיש לסטודיו בלבה של השכונה, שבתקופה האחרונה עולה לכותרות מהסיבות הלא נכונות: "הסטודיו נותן לשכונה משהו ייחודי, יורם גם נמצא ביחסים מאוד טובים עם השכונה, הוא הקים את הסטודיו כחלק מהאינטראקציה איתם והם באמת אוהבים אחד את השני. זו לגמרי שליחות לשים את בית הספר שם".

ובשבילך זו גם סגירת מעגל...

"מאז שהייתי בן 14, כשהייתי עם האופניים, תמיד הייתי עובר ליד השער הירוק של בית הספר של יורם. זה משהו שתמיד עשה לי צביטה בלב. הייתי מסתכל על שני כהן, גלי תגר, ולא הייתי מעז להיכנס לבית הספר, הייתי ביראת כבוד.

"אחר כך עברו השנים, עשיתי אודישן ולא התקבלתי לבית הספר, אבל נלחמתי, עשיתי מכינה ובסוף עברתי את השלב האחרון, ותמיד אני מזכיר את זה ליורם.

"אני זוכר את האכזבה אחרי האודישן ההוא. הגעתי למכינת הקיץ מבואס, אבל ששי סמוכה שלימד אותי דחף ולא ויתר, וכמה ימים אחר כך היה לי אודישן אחרון בו הייתי צריך לבצע שיר ומונולוג קומי ודרמטי, נתתי את כולי ועברתי. ההורים שלי תמיד ידעו שאהיה שחקן, אבל אני מרגיש שאני מגשים את החלום שלהם, שכן רצו להיות על הבמה. בבית אני שומע את אימא שלי שרה, ואבא שלי פתאום מצטרף אליה, הם נורא רצו שאני אצליח בזה".

אתה מרגיש כבר את הלחץ של סיום הלימודים?

"כשאסיים אני יודע שאמשיך להכות בכרזל בעודו חם, על אף שברור לי שהדרך תהיה לא קלה, אבל אני מאמין בעצמי ואני יודע שאצא לשם ואתן הכל. אני גם כותב כרגע ויוצר. הסטודיו תמיד יישאר איתי, ואני מרגיש בר מזל שאני חלק מהמשפחה הזו".

17.76x27.54	31	עמוד 38	המקומון רמת גן גבעתיים	28/06/2012	32644732-1
ילד הנה ציפור הצג - 26190					

הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, היושב בלב שכונת התקווה, מעלה בימים אלה את ההצגה "ילד הנה ציפור" • שמעון חאבא, תלמיד שנה ג' המגלם את הדמות הראשית, סוגר מעגל עם זכרונות ילדותו ונזכר במשפחתו, שהייתה ממייסדות השכונה

הצד היפה של שכונת התקווה

ואחר כך היא הופכת להיות החברה שלו, ובנוסף הוא מכיר מהגר שחור, אפריקאי, שגם גר במעון, ופה זו כבר יידידות שהופכת לברית דמים.

"המהגר למעשה מלמד את דוד כל מה שצריך, עוקב אחר תהליך התבגרותו; הוא מלמד אותו על אהבה, פוליטיקה... נרקמת שם יידידות אמת."

איך זה משפיע שהאיש שכתב את ההצגה והיא מבוססת על חייו נמצא מעבר לפתח שלך?

"דניאל לנוזיני היה בא לדבר איתי, הוא וחגית היו מסבירים לי מה לעשות, ותמיד הרגשתי שיש לי אחריות כבדה על הכתפיים, שאני צריך להעביר את הסיפור דרכי. כשאני עושה סצנות ואני רואה אותו מחייך, זה עושה לי משהו אחר לגמרי. כשהם צופים בי, אני מרגיש שאני ממש רוצה לספק את הסחורה ולעבוד על הניואנסים. "זה לא כמו לעשות מחזה של חנוך לוין או צ'כוב, שאני לא רואה את מי שכתב את זה. דווקא בגלל שפה זה מחזה מקורי, שזו פעם ראשונה שהוא עולה על במה, ובכלל נורא חשוב להם שזה ייצא בדיוק כמו שהם רואים את זה, אז זה עושה לי יותר אדרנלין. בכלל, מדובר במחזה מדהים."

"הסטודיו של יורם היה מאחורי כל הזמן"

החיבור של חאבא לשכונת התקווה, שבה הוא נולד ושם הוא לומד, הוא עמוק מאוד. סבו, רבי שמעון מלחי, נבחר על ידי שלטונות המנדט הבריטי לשמש כמוכתר של שכונת התקווה בשנות ה-40 של המאה

ליאור נוביק |

צילום: רדי רובינשטיין

חייו של שחקן בישראל אינם קלים. זהו מסע שאתה אולי יודע איך הוא מתחיל, אבל לעולם לא ממש תדע איך הוא יסתיים. לרבים מהשחקנים בארץ, המסע מתחיל בסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, משם יצאו כמה מהשמות הגדולים ביותר בעולם הבמה הישראלי. אל המסע הזה יצא גם שמעון חאבא, 25, יליד שכונת התקווה, שמכבב בימים אלה בהצגה "ילד הנה ציפור" שעלתה בשבוע שעבר בסטודיו של יורם לוינשטיין בלב התקווה.

בהצגה מגלם חאבא, תלמיד שנה ג' בסטודיו, את דמותו של דוד, נער יהודי מרוקאי, שמהגר עם משפחתו לצרפת ונתקל שם בשנאת זרים ובקשיי הסתגלות.

את ההצגה ביימה חגית רכבי ניקולבסקי, וכתב אותה דניאל לנוזיני, שהיא מבוססת על סיפור חייו. שניהם יחד עבדו לקראת הפתיחה צמוד מאוד עם חאבא, בכדי לחדד את המסר החשוב שהיא מעבירה. "ההצגה היא דרמה משפחתית, מוזיקלית, שמתרחשת בשנת '64 בפריז", מספר חאבא, "היא מסופרת מנקודת מבטו של דוד, התפקיד הראשי אותו אני מגלם. דוד הוא נער יהודי, שמהגר ממרוקו לצרפת עם אמו, אחיו ואחותו. אנחנו מגיעים למעון מהגרים, שם אני רואה המון זונות וצבעוניות ומגלה עולם חדש; עולם שבו יורד גשם בחודש יולי, עולם שזר לי.

"דוד, הדמות שלי, מכירה שם את האהבה הראשונה שלה, אם חד-הורית בת 16 שמתגוררת במעון עם התינוק שלה. דוד מדבר איתה

17.7×13.49	32	עמוד 38	המקומון רמת גן גבעתיים	28/06/2012	32644738-7
ילד הנה ציפור הצג - 26190					

הקהילתי של יורם לוינשטיין. מדובר בפרויקט יוצא דופן, במסגרתו מביימים תלמידי הסטודיו לא פחות מ-16 קבוצות של תיאטרון קהילתי בשכונה, החל מילדים ונוער בסיכון ועד קבוצת קשישים, כבדי ראייה וכדומה. דוגמה נוספת לחשיבות שיש לסטודיו בלבה של השכונה, שבתקופה האחרונה עולה לכותרות מהסיבות הלא נכונות: "הסטודיו נותן לשכונה משהו ייחודי, יורם גם נמצא ביחסים מאוד טובים עם השכונה, הוא הקים את הסטודיו כחלק מהאינטראקציה איתם והם באמת אוהבים אחד את השני. זו לגמרי שליחות לשים את בית הספר שם".

ובשבילך זו גם סגירת מעגל...

"מאז שהייתי בן 14, כשהייתי עם האופניים, תמיד הייתי עובר ליד השער הירוק של בית הספר של יורם. זה משהו שתמיד עשה לי צביטה בלב. הייתי מסתכל על שני כהן, נלי תגר, ולא הייתי מעיז להיכנס לבית הספר, הייתי ביראת כבוד. "אחר כך עברו השנים, עשיתי אודישן ולא התקבלתי לבית הספר, אבל נלחמתי, עשיתי מכינה ובסוף עברתי את השלב האחרון, ותמיד אני מזכיר את זה ליורם.

"אני זוכר את האכזבה אחרי האודישן ההוא. הגעתי למכינת הקיץ מבואס, אבל ששי סמוכה שלימד אותי דחף ולא ויתר, וכמה ימים אחר כך היה לי אודישן אחרון בו הייתי צריך לבצע שיר ומונולוג קומי ודרמטי, נתתי את כולי ועברתי. ההורים שלי תמיד ידעו שאהיה שחקן, אבל אני מרגיש שאני מגשים את החלום שלהם, שכן רצו להיות על הבמה. בבית אני שומע את אימא שלי שרה, ואבא שלי פתאום מצטרף אליה, הם נורא רצו שאני אצליח בזה".

אתה מרגיש כבר את הלחץ של סיום הלימודים?

"כשאסיים אני יודע שאמשיך להכות בברזל בעודו חם, על אף שברור לי שהדרך תהיה לא קלה, אבל אני מאמין בעצמי ואני יודע שאצא לשם ואתן הכל. אני גם כותב כרגע ויוצר. הסטודיו תמיד יישאר איתי, ואני מרגיש בר מזל שאני חלק מהמשפחה הזו".

שעברה, וגם נבחר על ידי תושבי השכונה לייצג אותם במועצת העיר. ברחוב חנוך, שם ממוקם התיאטרון של יורם לוינשטיין, קיים עד היום בית הכנסת "אור המזרח" שקרוי על שם סבו וסבתו, כך שהעובדה שהוא חזר לשכונה ומשחק שם, היא מעין סגירת מעגל מבחינתו.

"אני גדלתי בשכונת התקווה, גדלתי ביד אליהו, כמה רחובות ליד, וכל הילדות שלי הייתה בתקווה. סבא שלי היה מייסד השכונה, ומצד אבי יש לנו באסטוט בשכונה, שאני מבקר בהן כמעט כל יום. "יש בשכונת התקווה הרבה צבעוניות, ויש פה אנשים מקסימים. אני שומע הרבה אנשים שאומרים שהם מפחדים לבוא לשכונה, בגלל כל מה שמדברים עליו בחדשות – אבל זה לא נכון, כי היא באמת שכונה מקבלת ומחבקת. כשאני מגיע לשכונה אני מרגיש באמת בבית. גם אם אני אעבור למרכז תל אביב, זה משהו שלא ייעלם ממני".

איך היה לגדול באזור הזה?

"השכונה עבורי היא יותר מבית. היא השורשים שלי. אני זוכר, כשהייתי קטן, בערך בן 12, הייתי הולך עם סבי ז"ל, סלמן חאבא, לשוק, יחד עם אבא וכל המשפחה.

"הייתי פשוט מתמקם בבאסטה, ילד בן 12, ומוכר עגבניות ומלפפונים. זה היה משעשע. הייתה לבאסטיונרים קריאה מיוחדת שהייתי מנסה לחקות, אבל אף פעם לא ממש הצלחתי.

"מה שמצחקי הוא שהסטודיו היה ממש מאחוריי כל הזמן הזה, ולמעשה הבאסטה הזו, עצמודה למבנה בית הספר, שייכת למשפחה עד היום... אז כשיש לי שיעור תנועה אני מסתכל דרך החלון, רואה אותה ומתרגש בכל פעם מחדש".

נתתי את כל כולי ועברתי את האודישן

מלבד ההצגות הנפלאות שהם מעלים עבור תושבי תל אביב, שמעון חאבא ושאר שחקני התיאטרון משתתפים בתכנית התיאטרון

17.83x27.53	31	עמוד 24	המקומון תל אביב	28/06/2012	32645391-3
ילד הנה ציפור הצג - 26190					

הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, היושב בלב שכונת התקווה, מעלה בימים אלה את ההצגה "ילד הנה ציפור" • שמעון חאבא, תלמיד שנה ג' המגלם את הדמות הראשית, סוגר מעגל עם זכרונות ילדותו ונזכר במשפחתו, שהייתה ממייסדות השכונה

ליאור נוביק

צילום: רדי הובנישטיין

הצד היפה של שכונת התקווה

17.97*23.86	32	עמוד 24	המקומון תל אביב	28/06/2012	32645399-1
ילד הנה ציפור הצג - 26190					

נתתי את כל כולי ועברתי את האודישן

מלבד ההצגות הנפלאות שהם מעלים עבור תושבי תל אביב, שמעון חאבא ושאר שחקני התיאטרון משתתפים בתכנית התיאטרון הקהילתי של יורם לוינשטיין. מדובר בפרויקט יוצא דופן, במסגרתו מביימים תלמידי הסטודיו לא פחות מ-16 קבוצות של תיאטרון קהילתי בשכונה, החל מילדים ונוער בסיכון ועד קבוצת קשישים, כבדי ראייה וכדומה.

דוגמה נוספת לחשיבות שיש לסטודיו בלבה של השכונה, שבתקופה האחרונה עולה לכותרות מהסיבות הלא נכונות: "הסטודיו נותן לשכונה משהו ייחודי, יורם גם נמצא ביחסים מאוד טובים עם השכונה, הוא הקים את הסטודיו כחלק מהאינטראקציה איתם והם באמת אוהבים אחד את השני. זו לגמרי שליחות לשים את בית הספר שם".

ובשביילך זו גם סגירת מעגל...

"מאז שהייתי בן 14, כשהייתי עם האופניים, תמיד הייתי עובר ליד השער הירוק של בית הספר של יורם. זה משהו שתמיד עשה לי צביטה בלב. הייתי מסתכל על שני כהן, נלי תגר, ולא הייתי מעיז להיכנס לבית הספר, הייתי ביראת כבוד. "אחר כך עברו השנים, עשיתי אודישן ולא התקבלתי לבית הספר, אבל נלחמתי, עשיתי מכינה ובסוף עברתי את השלב האחרון, ותמיד אני מזכיר את זה ליורם. "אני זוכר את האכזבה אחרי האודישן ההוא. הגעתי למכינת הקיץ מבואס, אבל

או צ'כוב, שאני לא רואה את מי שכתב את זה. דווקא בגלל שפה זה מחזה מקורי, שזו פעם ראשונה שהוא עולה על במה, ובכלל נורא חשוב להם שזה ייצא בדיוק כמו שהם רואים את זה, אז זה עושה לי יותר אדרנלין. בכלל, מדובר במחזה מדהים".

הסטודיו של יורם היה מאחורי כל הזמן

החיבור של חאבא לשכונת התקווה, שבה הוא נולד ושם הוא לומד, הוא עמוק מאוד. סבו, רבי שמעון מלחי, נבחר על ידי שלטונות המנדט הבריטי לשמש כמוכר של שכונת התקווה בשנות ה-40 של המאה שעברה, וגם נבחר על ידי תושבי השכונה לייצג אותם במועצת העיר.

ברחוב חנוך, שם ממוקם התיאטרון של יורם לוינשטיין, קיים עד היום בית הכנסת "אור המזרח" שקרוי על שם סבו וסבתו, כך שהעובדה שהוא חזר לשכונה ומשחק שם, היא מעין סגירת מעגל מבחינתו.

"אני גדלתי בשכונת התקווה, גדלתי ביד אליהו, כמה רחובות ליד, וכל הילדות שלי הייתה בתקווה. סבא שלי היה מייסד השכונה, ומצד אבי יש לנו באסטות בשכונה, שאני מבקר בהן כמעט כל יום.

"יש בשכונת התקווה הרבה צבעוניות, ויש פה אנשים מקסימים. אני שומע הרבה אנשים שאומרים שהם מפחדים לבוא לשכונה, בגלל כל מה שמדברים עליו בחדשות – אבל זה לא נכון, כי היא באמת שכונה מקבלת ומחבקת. כשאני מגיע לשכונה אני מרגיש באמת בבית. גם אם אני אעבור למרכז תל אביב, זה משהו שלא

ח יי של שחקן בישראל אינם קלים. זהו מסע שאתה אולי יודע איך הוא מתחיל, אבל לעולם לא ממש תדע איך הוא יסתיים.

לרבים מהשחקנים בארץ, המסע מתחיל בסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, משם יצאו כמה מהשמות הגדולים ביותר בעולם הבמה הישראלי. אל המסע הזה יצא גם שמעון חאבא, 25, יליד שכונת התקווה, שמכבב בימים אלה בהצגה "ילד הנה ציפור". שעלתה בשבוע שעבר בסטודיו של יורם שיושב בלב התקווה.

בהצגה מגלם חאבא, תלמיד שנה ג' בסטודיו, את דמותו של דוד, נער יהודי מרוקאי, שמהגר עם משפחתו לצרפת ונתקל שם בשנאת זרים ובקשיי הסתגלות. את ההצגה ביימה חגיית רכבי ניקולבסקי, וכתב אותה דניאל לנזיני, שהיא מבוססת על סיפור חייו. שניהם יחד עבדו לקראת הפתיחה צמוד מאוד עם חאבא, בכדי לחדד את המסר החשוב שהיא מעבירה.

"ההצגה היא דרמה משפחתית, מוזיקלית, שמתרחשת בשנת 64' בפריז", מספר חאבא, "היא מסופרת מנקודת מבטו של דוד, התפקיד הראשי אותו אני מגלם. דוד הוא נער יהודי, שמהגר ממרוקו לצרפת עם אמו, אחיו ואחותו. אנחנו מגיעים למעון מהגרים, שם אני רואה המון זונות וצבעוניות ומגלה עולם חדש; עולם שבו יורד גשם בחודש יולי, עולם שזר לי.

"דוד, הדמות שלי, מכירה שם את האהבה הראשונה שלה, אם חד-הורית בת 16 שמתגוררת במעון עם התינוק שלה. דוד מדבר איתה ואחר כך היא הופכת להיות החברה שלו, ובנוסף הוא מכיר מהגר שחור,

אפריקאי, שגם גר במעון, ופה זו כבר ידידות שהופכת לברית דמים.

"המהגר למעשה מלמד את דוד כל מה שצריך, עוקב אחר תהליך התבגרותו; הוא מלמד אותו על אהבה, פוליטיקה... נרקמת שם ידידות אמת".

איד זה משפיע שהאיש שכתב את ההצגה והיא מבוססת על חייו נמצא מעבר לכתף שלך? "דניאל לנזיני היה בא לדבר איתי, הוא וחגיית היו מסבירים לי מה לעשות, ותמיד הרגשתי שיש לי אחריות כבדה על הכתפיים, שאני צריך להעביר את הסיפור דרכי. כשאני עושה סצנות ואני רואה אותו מחייך, זה עושה לי משהו אחר לגמרי. כשהם צופים בי, אני מרגיש שאני ממש רוצה לספק את הסחורה ולעבוד על הניואנסים.

"זה לא כמו לעשות מחזה של חנוך לוין

ששי סמוכה שלימד אותי דחף ולא ויתר, וכמה ימים אחר כך היה לי אודישן אחרון בו הייתי צריך לבצע שיר ומונולוג קומי ודרמטי, נתתי את כולי ועברתי. ההורים שלי תמיד ידעו שאהיה שחקן, אבל אני מרגיש שאני מגשים את החלום שלהם, שכן רצו להיות על הבמה. בבית אני שומע את אימא שלי שרה, ואבא שלי פתאום מצטרף אליה, הם נורא רצו שאני אצליח בזה".

אתה מרגיש כבר את הלחץ של סיום הלימודים?

"כשאסיים אני יודע שאמשיך להכות בברזל בעודו חם, על אף שברור לי שהדרך תהיה לא קלה, אבל אני מאמין בעצמי ואני יודע שאצא לשם ואתן הכל. אני גם כותב כרגע ויוצר. הסטודיו תמיד יישאר איתי, ואני מרגיש בר מזל שאני חלק מהמשפחה הזו".

ייעלם ממני".

איך היה לגדול באזור הזה?

"השכונה עבורי היא יותר מבית. היא השורשים שלי. אני זוכר, כשהייתי קטן, בערך בן 12, הייתי הולך עם סבי ז"ל, סלמן חאבא, לשוק, יחד עם אבא וכל המשפחה.

"הייתי פשוט מתמקם בבאסטה, ילד בן 12, ומוכר עגבניות ומלפפונים. זה היה משעשע. הייתה לבאסטונירים קריאה מיוחדת שהייתי מנסה לחקות, אבל אף פעם לא ממש הצלחתי.

"מה שמצחקי הוא שהסטודיו היה ממש מאחוריי כל הזמן הזה, ולמעשה הבאסטה הזו, שצמודה למבנה בית הספר, שייכת למשפחה עד היום... אז כשיש לי שיעור תנועה אני מסתכל דרך החלון, רואה אותה ומתרגש בכל פעם מחדש".